

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 228/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 20 stycznia 2022 roku w sprawie II K 523/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza kasacji Prokuratora Generalnego, która była wniesiona na niekorzyść J. M. i uwzględniona przez Sąd Najwyższy w Warszawie w dniu 5 lipca 2021 roku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Kasacja Prokuratora Generalnego była skuteczna w zakresie zarzutu z art. 439 § 1 pkt 1 kpk podnoszącego wydanie wyroku w I instancji przez sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy prawa – art. 40 § 1 kkt 7 kpk, co zostało pominięte w trakcie kontroli instancyjnej. Sąd Najwyższy uchylając wyroki sądów I i II instancji, w trakcie ponownego rozpoznania sprawy, zlecił kształtowanie składów orzekających w sposób prawidłowy z wyłączeniem udziału sędziów podlegających w niniejszej sprawie wyłączeniu z mocy prawa.</p> <p>W art. 8 § 1 kpk ustawodawca uregulował zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego rozumianą jako uprawnienie tego sądu do samodzielnego rozstrzygania zagadnień faktycznych i prawnych, które występują w</p>	

procesie karnym oraz brak związania rozstrzygnięciem innego sądu lub organu w zakresie rozstrzygnięcia tych zagadnień. Zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego doznaje ograniczeń, gdy stanowią tak przepisy KPK. W tym zakresie ograniczenia mogą wynikać z kontroli instancyjnej (art. 442 § 3 kpk) albo z treści rozstrzygnięcia SN (art. 441 § 3 kpk). W tym pierwszym wypadku sąd ponownie rozpoznający sprawę jest związany zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem sądu odwoławczego. „Zapatrywania prawne”, o których mowa w art. 442 § 3 kpk, określające granice „związania” sądu ponownie rozpoznającego sprawę, stanowią wyrażone przez sąd odwoławczy poglądy na temat wykładni określonych przepisów prawa materialnego lub procesowego, zaś „wskazania co do dalszego postępowania” to przede wszystkim

<p>zalecenia co do trybu i celowości przeprowadzenia w tym postępowaniu czynności procesowych (tak SN w post. z 2.2.2009 r., II KK 224/08, OSNKW 2009, Nr 5, poz. 39). W odniesieniu do aktualnego postępowania odwoławczego takie sytuacje nie zachodziły.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego z art. 157 § 2 kk oraz art. 115 § 21 kk i wymierzenie wysokiej kary grzywny, zasądzenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego za pobicie oraz obciążenie oskarżonego kosztami procesu, albo jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu</p>		

jakiegokolwiek realnej
potrzeby ponownego
rozpoznania sprawy,
w sytuacji
możliwości
wykorzystania przez
sąd II instancji
inicjatywy
dowodowej nadanej
mu przez treść art.
452 § 2 kpk.
Jeśli zatem sąd
okręgowy uznałby,
że zachodzi potrzeba
poszerzenia i
weryfikacji
materiału
dowodowego, to
samodzielnie winien
ten materiał
uzupełnić, a
następnie dokonać
jego stosownej
oceny, zwłaszcza, że
w sprawie niniejszej
nie występowały
ograniczenia z art.
454 kpk do
wydania orzeczenia
reformatoryjnego. Z
uwagi na aktualne
brzmienie art. 452
§ 2 kpk oraz
treść art. 167 kpk,
regulą jest obecnie
prowadzenie
uzupełniającego
postępowania
dowodowego przed
sądem drugiej
instancji i orzekanie
reformatoryjne, zaś
uchylenie wyroku
sądu I instancji w
oparciu o przesłankę
z art. 437 § 2
kpk powinno mieć
miejsce jedynie w
sytuacjach
wyjątkowych, kiedy

<p>bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Zasadny jest wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunkach podniesionych przez skarżącego, o czym jest mowa w innych częściach uzasadnienia.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obraza prawa materialnego art. 217 § 1 kk polegający na jego zastosowaniu w sytuacji, kiedy sąd przyjął, że oskarżony uderzył kilkakrotnie J. P. (1) w twarz, co najmniej jeden raz na wysokości klatki piersiowej oraz kopnął go w prawe udo, co wypełnia co najmniej dyspozycję przestępstwa z art. 157 § 1 kub 2 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie</p>			

zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego. Zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej Kodeksu karnego może być postawiony tylko wówczas, gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd ustalenia faktyczne.

Sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny.

Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno – karnej analizie w aspekcie tego, czy ustalone zachowanie oskarżonego wyczerpuje, czy

też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów. Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny. Jest on bowiem aktualny dopiero wówczas gdy skarżący akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane w zaskarżonym wyroku.

Oskarżyciel prywatny przywołując określone okoliczności ze sfery faktycznej w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu, próbuje oprzeć apelację na błędzie w ustaleniach faktycznych odnośnie skutków dla zdrowia ofiary podjętych wobec niej czynności sprawczych i związanych z nim naruszeniach prawa procesowego. To właśnie zarzut błędu

<p>w ustaleniach faktycznych (a nie obraży prawa materialnego) służy bowiem do kwestionowania wszystkich lub też tylko poszczególnych elementów strony przedmiotowej i podmiotowej składających się na stan faktycznej sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego z art. 157 § 2 kk oraz art. 115 § 21 kk i wymierzenie wysokiej kary grzywny, zasądzenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego za pobicie oraz obciążenie oskarżonego kosztami procesu, albo jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej</p>		

potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia

<p>wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Zasadny jest wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunkach podniesionych przez skarżącego, o czym jest mowa w innych częściach uzasadnienia.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, że naruszenie nietykalności cielesnej zostało wywołane wcześniejszym wyzywającym zachowaniem pokrzywdzonego oraz wzajemną odpowiedzialnością naruszenia nietykalności cielesnej oskarżonego przez pokrzywdzonego, co jest wynikiem dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonego, wyjaśnień oskarżonego, a przede wszystkim nagrania z monitoringu stacji benzynowej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Sąd odwoławczy w związku z rozpatrywanymi zarzutami musi jednak uzupełnić ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i analizę prawną - zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.</p> <p>Z zeznań D. O. wynika, iż J. P. (1) był mieszkańcem sąsiedniej wsi. Od 3 lat „szukał z nią kontaktu, chciał jej numer telefonu”. Próbował się z nią kontaktować za pośrednictwem F., wspólnych znajomych, członków rodziny. D. O. go zbywała i nie podtrzymywała tych prób kontaktów. J. P. (1) nigdy z nią bezpośrednio nie rozmawiał. Dziewczyna widywała go w kościele, oraz okazjonalnie w innych miejscach. Dwukrotnie oskarżyciel przyjeżdżał do jej taty A. O. w związku z naprawami ciągnika wykonywanymi przez jego ojca. J. P. (1) podniósł,</p>	

iż tydzień wcześniej przypadkowo spotkał się z siostrą D. P.; gdy poprosił ją numer telefonu do D., poradziła mu, żeby osobiście o to zwrócił się do niej. W konsekwencji przyjechał do domu D. O. 7 października 2018 roku. Wyszła jej babcia i powiedziała, że D. się myje i nie wyjdzie do niego (przekazała ona wcześniej babci, że nie zejdzie do przybyłego, gdyż nie ma z nim o czym rozmawiać). J. P. (1) nie upierał się co do spotkania i od razu odjechał. Po drodze wjechał na stację benzynową po środki przeciwbólowe. W międzyczasie D. O. zatelefonowała do swojego chłopaka J. M. i poinformowała go o wizycie J. P. (1). Powiedział, że zaraz do niej przyjedzie; żeby się nie „bała”. Po drodze J. M. zobaczył auto J. P. (1) na stacji benzynowej i udał się tam, żeby się z konkurentem rozmówić („wytłumaczyć po co jeździ tak do niej i nęka ją”).

Sąd odwoławczy
zważył, iż:

- postawy D. O. wobec J. P. (1) nie wskazują, aby się go bała, w tym również 7 października 2018 roku nie dał jej żadnych podstaw do takich odczuć (po odmowie spotkania z nim, grzecznie opuścił on posesję dziewczyny). Nigdy nie zachował się wobec niej agresywnie, lub wulgarnie;

- J. P. (1) nie znał bezpośrednio D. O. i J. M. i z nimi nigdy nie rozmawiał. Ich tezy o nękanii przez niego dziewczyny są przesadzone i nadużywane w celach ochrony oskarżonego.

Wykazywał on nieodwzajemnione zainteresowanie dziewczyną, ale nie robił tego w sposób nadmiernie nachalny, czy napastliwy, skoro przez trzy lata nie spotkał się z nią bezpośrednio. D. O. w tym okresie potrafiła wymienić nieliczne sytuacje, w ramach których oskarżyciel próbował zwrócić na siebie jej uwagę, czy też demonstrować, że nie jest mu obojętna. Nie przekraczały

one jednak miary tego typu zachowań i pomimo ich powtarzalności, J. M. nie zdecydował się na interwencję wobec „konkurenta”, aby go do nich zniechęcić. W zakresie deklarowanego „nękania” dziewczyny w swoich wyjaśnieniach posługiwał się on ogólnikami. Dopiero próba osobistego spotkania i telefon od dziewczyny wpłynęły sytuacyjnie na jego negatywne emocje wobec J. P. (1), które skłoniły go do niezwłocznego rozmówienia się z nim, gdy zobaczył go będąc w drodze do D. O. na stacji benzynowej w G.;

- racjonalne są twierdzenia J. P. (1), iż w dniu 7 października 2018 roku zdecydował się na wizytę u D. O. po rozmowie z jej siostrą, która w istocie odmówiła mu przekazania numeru telefonu do niej, jednak zwróciła uwagę, iż może o to postarać się bezpośrednio, co musiało być impulsem do

odwiedzin
dziewczyny;

- zapis monitoringu przemysłowego ze stacji benzynowej wskazuje, iż do J. P. (1) zbliża się J. M. i coś do niego krzyczy oraz gestykuje, jest w pozycji lekko pochylonej z wyciągniętymi do przodu rękoma. Jego postawy mają charakter agresywny. Po dośściu do J. P. (1) na bezpośrednią bliskość z tak ustawionymi rękoma, gdy oskarżyciel znalazł się w zasięgu możliwego ciosu przybyłego, odepchnął on mocno J. M. dwoma rękoma na wysokości klatki piersiowej. J. M. cofnął się na kilka kroków, jednak niezwłocznie skierował się do J. P. (1) i z doskoku silnie uderzył go w twarz. Po tym ciosie J. P. (1) był zaskoczony i zdezorientowany, natomiast J. M. kontynuował atak, wyprowadzając w kierunku konkurenta serie ciosów kierowanych przede wszystkim w głowę, oraz kopnął go poniżej biodra. J. P. (1) próbował odwzajemniać ciosy.

W pewnym momencie J. M. zaniechał ataku i uczestnicy zajścia rozeszli się. Z nagrania widać, że J. M. ma wyraźną przewagę fizyczną nad J. P. (1). Sąd rejonowy ustalił, iż oskarżony uderzył kilkakrotnie pokrzywdzonego ręką w twarz oraz raz w klatkę piersiową, dodatkowo kopnął go w prawe udo. W trakcie całej szarpaniny J. P. (1) nie uderzył J. M. (k 524 odw.);

- z zeznań J. P. (1) wynika, iż na (...) podszedł do niego, zaczął mówić różne rzeczy, wulgarnie słowa: „po ch... tam jeździsz”. Nie pamiętał, co mu wtedy odpowiedział. J. M. bardzo blisko do niego podchodził, jakby chciał na niego wejść. Wymachiwał wobec niego ręką. Wówczas odepchnął on J. M., który od razu uderzył go pięścią centralnie w twarz. Były dalsze uderzenia, w tym kopnięcie. J. P. (1) bronił się, wyłapywał ciosy. To były takie ludzkie odruchy obronne (k 155, k 507). J. M. wyjaśnił, iż zatrzymał się na stacji benzynowej,

gdyż chciał J. P. (1) „wy tłumaczyć po co jeździ tak do niej i nęka ją skoro ona nie chce mieć z nim nic do czynienia”. Na stacji powiedział mu, żeby się od niej „odczepił”; J. P. (2) odpowiedział, że może sobie jeździć, bo to nie jest własność rozmówcy. Potem odepchnął J. M., wywiązała się szarpanina. Podczas niej nie uderzył pokrzywdzonego w twarz, ani w korpus., gdzieś nogą musnął jego nogę. Nie został uderzony przez J. P. (1), tylko odepchnięty (k 152 odw.- 153, k 506 odw.). Konfrontując relacje obu uczestników zajścia z nagraniem z monitoringu przemysłowego stacji benzynowej należy stwierdzić, iż generalnie zgodne z nim są zeznania J. P. (1); wyjaśnienia oskarżonego umniejszają znaczenie własnych postaw, marginalizują czynności sprawcze, wskazując na obopólną, w podobnym nasileniu obu stron „szarpaninę” (bez opisywania na czym polegała). Jednak z jego twierdzeń

wynika, że początkowo chciał oskarżycielowi „tłumaczyć”, ale już w bezpośrednim kontakcie nakazał mu „odczepić się” od dziewczyny, co było wypowiedzią konfrontacyjną i poniżającą. Sąd odwoławczy dał wiarę oskarżonemu (oskarżyciel tego nie pamiętał), iż J. P. (1) tak zaatakowany słownie oświadczył, że tego nie zrobi. Przebieg dalszego zajścia odzwierciedla monitoring przemysłowy. J. P. (1) odebrał emocje i postawę J. M. jako zagrażającą mu rękoczynami, co obiektywizuje zapis tego fragmentu zajścia na monitoringu; gdy oskarżony rozemocjonowany, napierał na niego, z rękoma nastawionymi do ciosu, odepchnął go. Sąd odwoławczy podkreśla, iż odepchnięcie było zachowaniem przede wszystkim obronnym, służącym przywróceniu bezpiecznego dystansu między stronami i pokazaniu, że J. P. (1) nie został zastraszony.

Pokrzywdzony mógł przecież uderzyć przybyłego. Dalsze rękoczynny wywołał J. M., w trakcie których zarysowała się wyraźna jego przewaga nad pokrzywdzonym; J. P. (1) w gradzie wyprowadzanych na niego cisów, próbował nieskutecznie odpowiadać swoimi razami i ich unikać. Okoliczności te wskazują, iż to J. M. zaatakował najpierw słownie pokrzywdzonego na stacji benzynowej, a następnie fizycznie, stosując nieadekwatny przemocowy sposób reakcji na postawy pokrzywdzonego, które mu nie odpowiadały. Nie próbował nic „tłumaczyć” J. P. (1), tylko od razu krzykiem, i wyrażaną agresją przez swoje gesty, chciał zmusić J. P. (1) do uległości.

Prowokacja jest zachowaniem pokrzywdzonego poprzedzającym czyn sprawy przestępstwa określonego w art. 217 § 1 kk. Chodzi tu o sytuację, w której naruszenie nietykalności

cielesnej zostało
wywołane przez
wyzywające się
zachowanie
pokrzywdzonego.

Tymczasem to
oskarżony słownie i
wulgarnie zatokował
pokrzywdzonego,
zbliżył się i napierał
na niego w postawie
agresywnej, naruszył
tym samym jego
strefę
bezpieczeństwa.

Odepchnięcie
sprawcy miało
przywrócić tę strefę;
gdyby
pokrzywdzony dążył
do rękoczynów,
uderzyłby
napastnika. Retorsja
jest zachowaniem
pokrzywdzonego
następującym po
dokonaniu przez
sprawcę czynu
określonego w art.
217 § 1 kk.
Chodzi tutaj o
sytuację, w której
pokrzywdzony
komentowanym
przestępstwem
odpowiedział
naruszeniem
nietykalności
cielesnej.

Konstrukcja
omawianej regulacji
wymaga, by
zachowanie
pokrzywdzonego
było tożsame
rodzajowo z
zachowaniem
sprawcy. Oznacza to,
że oba zachowania
(tj. sprawcy i

pokrzywdzonego)
muszą być skierowane przeciwko tożsamemu rodzajowo dobru prawnemu (czyli nietykalności cielesnej), przy czym nie muszą one stanowić tego samego typu czynu zabronionego. Osoba zaatakowana ma jednak prawo się bronić, choćby mogła uniknąć niebezpieczeństwa, nie wyrządzając szkody napastnikowi (np. ucieczką, wezwaniem pomocy osób trzecich). Nie można wymagać od osoby zaatakowanej, by w pełni miarodajnie oceniała sytuację oraz by w sposób precyzyjny, pozbawiony emocji, dozowała stosowane czynności obronne. Niewątpliwie reakcja oskarżyciela po zaatakowaniu go polegająca na wymachiwaniu rękoma w kierunku napastnika była nastawiona na odstraszenie i zniechęcenie go i miała charakter nagłej, odruchowej, czy też spowodowanej zdenerwowaniem reakcji obronnej, a nie chęcią

wyrządzenia
oskarżonemu
krzywdy. Zresztą
pokrzywdzony, w
przeciwieństwie do
oskarżonego, nie
zdołał go uderzyć.

W konsekwencji
sąd odwoławczy nie
podzielił stanowiska
sądu I instancji, iż;

- pokrzywdzony „ od
dłuższego czasu, w
sposób uporczywy,
naprzykrzał się
ówczesnej
dziewczynie
oskarżanego”, a
wizyta w domu
D. O. widocznie
przepelniła czarę.
Charakter tych
kontaktów, jak
również próba
spotkania w dniu
7 października 2018
roku nie uzasadniały
tak agresywnej
postawy wobec
pokrzywdzonego;

- oskarżony był
słusznie wzburzony
działaniami
pokrzywdzonego, co
doprowadziło do
zajścia.

Pokrzywdzony
podczas zdarzenia
na stacji także nie
pozostawał bierny,
także atakował
oskarżonego.

Zdaniem sądu
odwoławczego
wymuszenie na
stacji benzynowej
na pokrzywdzonym

zaprzestania
interesowania się
D. O. było
powodem zajścia,
a niezadowolenie
z braku uległości
pokrzywdzonego
doprowadziło do
jego eskalacji.

Dlatego sąd
odwoławczy z
przypisanego J. M.
czynu wyeliminował
sformułowanie:
„przy jednoczesnym
przyjęciu, że
naruszenie
nietykalności
cielesnej
wywoływało
wyzywające
zachowanie
pokrzywdzonego i
jednocześnie
pokrzywdzony
odpowiedział
naruszeniem
nietykalności
cielesnej
oskarżanego”.

Wniosek

Wniosek o zmianę
zaskarżonego
wyroku i skazanie
oskarżonego z art.
157 § 2 kk oraz
art. 115 § 21
kk i wymierzenie
wysokiej kary
grzywny, zasądzenie
nawiązki na rzecz
pokrzywdzonego za
pobicie oraz
obciążenie
oskarżonego
kosztami procesu,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>albo jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie</p>		

prowadzenie
 uzupełniającego
 postępowania
 dowodowego przed
 sądem drugiej
 instancji i orzekanie
 reformatoryjne, zaś
 uchylenie wyroku
 sądu I instancji w
 oparciu o przesłankę
 z art. 437 § 2
 kpk powinno mieć
 miejsce jedynie w
 sytuacjach
 wyjątkowych, kiedy
 bez ponowienia
 wszystkich
 dowodów nie jest
 możliwe wydanie
 trafnego
 rozstrzygnięcia.
 Zasadny jest
 wniosek o zmianę
 zaskarżonego
 wyroku w
 kierunkach
 podniesionych przez
 skarżącego, o czym
 jest mowa w
 innych częściach
 uzasadnienia.

3.4.

Obrazę prawa
 procesowego art. 7
 kpk w zw. z art.
 4 kpk w prawnego
 postaci nagrania z
 monitoringu, opinii
 biegłego R. E.,
 zeznań
 pokrzywdzonego,
 świadka U. P. co
 do charakteru i
 nasilenia obrażeń
 ciała jakie doznał
 pokrzywdzony, co
 doprowadziła do
 błędnego prawnego
 zakwalifikowania

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

	<p>zachowania oskarżonego, oceny mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego i siły z jaką zostały zadane oraz oparcie się na wnioskach opinii co do kwalifikacji prawnej czynu, czy z art. 157 kk czy z art. 217 kk, w sytuacji kiedy kwalifikacja prawna czynu dotyczy sfery ustaleń faktycznych sądu.</p> <p>Obrazę prawa procesowego art. 7 kpk polegającą na braku wszechstronnej oceny opinii uzupełniającej biegłego R. E. i stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego spowodowało zagrożenie dla zdrowia i życia pokrzywdzonego, a w konsekwencji nierozważenie możliwości zakwalifikowania tego czynu z art. 160 § 1 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie,</p>			

co zarazem pozwoli
sądowi
odwoławczemu
uniknąć powielania
tych samych
rozważań i ocen.

Sąd odwoławczy
podzielił stanowisko
sądu I instancji
odnośnie oceny
przeprowadzonych
w sprawie opinii
z zakresu medycyny
sądowej, argumenty
w tym zakresie są
znane skarżącemu
i nie wymagają
powtarzania.

W związku z
argumentacją
środka
odwoławczego sąd
odwoławczy musi
podnieść, iż:

- przepis art. 193
§ 1 kpk obliguje
sąd do zasięgnięcia
opinii biegłego lub
biegłych, jeżeli
stwierdzenie
okoliczności
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy wymaga
wiadomości
specjalnych. Opinia
biegłego winna
zatem dotyczyć
kwestii, których
poznanie
bezpośrednio przez
sąd ze względu na
konieczność
posiadania
wiadomości
specjalnych. Celem

postępowania
karnego nie jest
mnożenie opinii
biegłych tylko
dlatego, że wnioski
nie satysfakcjonują
jednej ze stron
postępowania
karnego. Wiedza
specjalistyczna
obejmuje określenie
stopnia naruszenia
czynności narządu
ciała lub rozstroju
zdrowia.

Dowodu z opinii
biegłego nie wolno
zastępować innymi
dowodami. Jeżeli
ustalenie danego
faktu wymaga
wiedzy specjalnej,
to konieczne jest
wezwanie biegłych
celem wydania
opinii, a nie
posiłkowanie się
innymi dowodami.
W konsekwencji
więc, nie można
skorzystać z wiedzy
świadka, nawet
jeśli posiada on
wiadomości
specjalne, czy też
zastąpić wniosków
opinii biegłego
zeznaniem tej osoby
przesłuchanej w
charakterze
świadka. To jednak
jest rolą sądu,
a nie biegłego,
jest dokonywanie
ustaleń faktycznych
ważących na treści
orzeczenia a
będących efektem
oceny zebranych

dowodów. Rola lekarza - biegłego sprowadza się do stwierdzenia konkretnego stanu danej osoby pod względem medycznym i ocena tego, czy stan ten mógł powstać (być wynikiem) w deklarowanych przez tę osobę warunkach, czy jest to wykluczone; jak też ewentualne stwierdzenie, czy stan ten może być wynikiem innych sytuacji. Natomiast ocena tychże warunków i sytuacji - czy miały miejsce i które - należy do sądu, a nie do biegłego;

- przedmiotowe zajście miało miejsce 7 października 2017 roku, natomiast pokrzywdzony zgłosił je organom ścigania dopiero 14 grudnia 2017 roku. Podczas pierwszych czynności procesowych 14 i 18 grudnia 2017 roku oskarżyciel nie wskazywał, że odniósł obrażenia ciała. Złożył kartę informacyjną leczenia ze szpitala z 14 października 2017 roku, gdzie skarżył się na dolegliwości bólowe w klatce piersiowej

od rana; ze wskazaniami przyczyny, że w dniu wczorajszym dźwignął ciężki worek. Poza deklarowanymi objawami bólowymi, lekarz innych dolegliwości nie stwierdził, w tym ran, obrzęków. Dopiero na rozprawie 12 marca 2019 roku pokrzywdzony podniósł, że na stacji benzynowej wypluł krew, a wzrastające dolegliwości bólowe klatki piersiowej po tym dniu – skłoniły go do wizyty w szpitalu 7 dni później, gdzie nie podał prawdy o genezie tego bólu z uwagi na nadopiekuńczość matki. U. P. w tym postępowaniu poddała, że syn nie przyznał się jej, że został napadnięty i pobity. Jak jał, to jednak się krzywił i pokazał jej ranę na wewnętrznej stronie dolnej wargi, coś takiego jak rozcięcie czy przegryzienie. Pokrzywdzony jak wstawał, łapał się ręką w okolicę klatki piersiowej ma jakiś ból. Wystraszyła się i zawiozła go do przychodni (k 322 odw.- 333).

- ze sprawy VII K 665/17 dotyczącej późniejszego zajścia z dnia 7 października 2017 roku wynika, iż wnioski (k 36, k 43) J. P. (1) dotyczące przedmiotowego zdarzenia nie wskazują za odniesienie obrażeń ciała, poza ewentualnymi objawami bólowymi klatki piersiowej. Także w wyjaśnieniach złożonych w tej sprawie innych okoliczności odnośnie doznanych obrażeń nie podnosił (k 107); natomiast U. P. wspominała w niej jedynie o deklaracjach bólowych syna w klatce piersiowej, nie wymieniła jakichkolwiek zauważonych u niego urazów jamy ustnej (k 127 – 128);

- na rozprawie apelacyjnej J. P. (1) podniósł, iż „ciężko jest mu powiedzieć jakie miał obrażenie w jednym i drugim zajściu” (k 612 odw.)

Twierdzenia pokrzywdzonego i jego matki są niespójne i niekonsekwentne oraz nie dają podstaw

poczynienia konkretnych do ustaleń co do obrażeń ciała, jakich doznał pokrzywdzony w tej fazie zajścia. Ustalenia w tym zakresie komplikuje fakt, iż do kolejnych rękoczynów (intensywniejszych) pomiędzy tymi stronami doszło jeszcze przed domem D. O., a pokrzywdzony nie potrafi różnicować skutków dla zdrowia tych następujących po sobie zdarzeń. Ponadto nie zgłosił się od razu do lekarza, będąc w szpitalu dopiero po tygodniu zataił ewentualne przyczyny dolegliwości bólowych, a żadne obrażenia ciała lub urazy nie zostały w trakcie badań odnotowane. W konsekwencji taka obstrukcja procesowa pozbawiła pokrzywdzonego dowodu w postaci ewentualnego stwierdzenia przez lekarza istniejących u niego obrażeń, co mogło być dokonane tylko niezwłocznie po czynie, gdy takie urazy były niezagojone. W takiej sytuacji biegli

lekarze mogą opierać się jedynie na dokumentacji lekarskiej z 14 października 2017 roku i wariantowo odnosić się do niespójnych twierdzeń pokrzywdzonego i jego matki. Ich mała wartość dowodowa w tym zakresie powoduje to, że stosując zasadę określoną w art. 5 § 2 kpk inkryminowanemu zachowaniu J. M. nie można przypisać w ramach zarzucanego mu czynu innych skutków, jak tylko naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, o jakim jest mowa w art. 217 § 1 kk. Zasada in dubio pro reo jest skierowaną do organów postępowania dyrektywą, nakazującą rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że do naruszenia tej zasady doszłoby wówczas, gdyby sąd stwierdził istnienie nie dających się usunąć wątpliwości - najczęściej natury faktycznej - a mimo

to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. O obrazie art. 5 § 2 kpk nie może więc być mowy w sytuacji, gdy podnoszony zarzut wiąże się z wątpliwościami deklarowanymi przez stronę, a nie ze stwierdzonymi przez sąd, a ponadto rzecz sprowadza się nie do nieusuwalnych wątpliwości, a do oceny dowodowej, których treść legła u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych, a prawidłowości tej oceny apelujący nie zakwestionował skutecznie.

Przestępstwo określone w art. 160 § 1 kk polega na stworzeniu przez sprawcę sytuacji, w której grozi wystąpienie ujemnych skutków przewidzianych w tym przepisie. Przestępstwo jest dokonane z chwilą narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia, chociażby osoba narażona nie doznała żadnej krzywdy. Stan

faktyczny w sprawie jest jednak inny. Oskarżony nie naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo, o którym mowa w art. 160 § 1 kk, zwłaszcza że konsekwencje jego czynu z uwagi na sposób działania ograniczyły się tylko naruszenia jego nietykalności cielesnej. Kwestia ustalenia tego narażenia, lub jego braku pozostaje w sferze decyzyjnej sądu, a nie biegłego medyka.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego z art. 157 § 2 kk oraz art. 115 § 21 kk i wymierzenie wysokiej kary grzywny, zasądzenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego za pobicie oraz obciążenie oskarżonego kosztami procesu, albo jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej</p>	

instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Zasadny jest wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunkach podniesionych przez skarżącego, o czym jest mowa w innych częściach uzasadnienia.

3.5.

Nieuzasadnione nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania w sprawie, pomimo tego, że sąd uznał winę oskarżonego co do zasady.

Z ostrożności procesowej rażąca niewspółmierność – łagodność kary i odstąpienie od wymierzenia kary wobec oskarżonego w sytuacji, kiedy oskarżony godził w najbardziej chronione dobra prawne w postaci

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	<p>życia i zdrowia ludzkiego, w sposób oczywiście zuchwały w miejscu publicznym i sam wjechał na stację, gdzie przebywał pokrzywdzony i podszedł do niego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W wyniku obostrzenia reakcji karnej straciła na aktualności przewidziana w art. 631 kpk możliwość obciążenia oskarżonego tylko częściowo kosztami procesu. Sąd odwoławczy nie znalazł innych podstaw do zwolnienia oskarżanego od tych kosztów wynikających z jego sytuacji osobistej lub materialnej.</p> <p>Ustawodawca zastrzegł, że sąd wymierzając karę musi uwzględnić stopień winy sprawcy.</p> <p>Niedopuszczalne jest wymierzenie sprawcy kary, która przekraczałaby ten stopień.</p>			

Wymierzając karę, sąd jest zobowiązany również do obligatoryjnego uwzględnienia społecznej szkodliwości czynu, związanej z wagą naruszonego dobra prawnego. Zgodnie z przepisem art. 115 § 2 kk, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony niewątpliwie naruszył godność pokrzywdzonego i jego nietykalność cielesną. Atak był jednak brutalny, ciosy ukierunkowane w głowę, a okoliczności poprzedzające to zajście nie dawały podstaw do takiej reakcji. Motywacją oskarżanego było zmuszenie pokrzywdzonego do

zaprzestania
interesowania się D.
O., jednakże wybór
metod mających
zapewnić
skuteczność tego
dążenia był
karygodny; nie
usprawiedliwia go,
że J. P. (1) nie
chciał się (wulgarnie
wyrażonym)
żądaniom
podporządkować. W
efekcie oskarżony
dopuścił się
przemocy wobec
pokrzywdzonego na
stacji benzynowej,
a do kolejnego
starcia doszło przed
domem dziewczyny.
Powtarzalność tych
zachowań wskazuje,
iż dla realizacji celów
wychowawczych i
zapobiegawczych
sprawcy należało
wymierzyć mu karę.
Zareagował jednak
agresją w sytuacjach,
gdy okoliczności
tego nie wymagały.

Oskarżony nie był
uprzednio karany.

W przypadku
oskarżonego mamy
do czynienia z
zamiarem nagłym,
działaniem w sposób
nieprzemyślany.
Spontaniczność
działania i
zaistnienie w
określonej chwili
i miejscu silnych
emocji, może wiązać
się z zakłóceniem

kontrolnym działaniu intelektu. W takim przypadku reakcja karna powinna być wobec tego odpowiednio łagodniejsza, co znalazło wyraz w wyborze kary najłagodniejszego rodzaju, czyli grzywny. Warunki i właściwości osobiste oskarżonego w kontekście możliwej reakcji karnej mają charakter łagodzący. Względy prewencji indywidualnej i generalnej nie przemawiają za surowością kary. Czyn ten był uwarunkowany sytuacyjnie, a oskarżonego nie trzeba „odstraszać” wysoką karą, aby zrozumiał naganność swojego postępowania.

W tych realiach sąd odwoławczy uznał, że adekwatną do wagi czynu i sylwetki sprawcy będzie kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 15 złotych. Ilość stawek dziennych odzwierciedla wagę czynu, natomiast wielkość stawki dziennej możliwości finansowe

oskarżonego
(uzyskuje on 2000
złotych dochodu
miesięcznie, nie
ma nikogo na
utrzymaniu).

Celem postępowania
karnego jest
uwzględnienie
prawie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego
(art. 2 § 1 pkt
3 kpk). Jednym ze
sposobów
zabezpieczenia
interesów
pokrzywdzonego
jest instytucja prawa
materialnego
sformułowana w art.
46 § 1 kk.
Uprawnia ona, a w
sytuacji określonej
w tym przepisie
zobowiązuje sąd, w
razie skazania, do
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
wyrządzonej
przestępstwem.
Obowiązek
naprawienia szkody
niemajątkowej w
formie
zadośćuczynienia za
wyrządzoną krzywdę
określają przepisy
art. 444, 445 i
448 kc, które
nie dają podstaw
do uznania, aby
sytuacja majątkowa
podmiotu
zobowiązanego
mogła być
przesłanką

ograniczającą
wysokość
zadośćuczynienia.

zadośćuczynienie
stanowi formę
rekompensaty
pieniężnej z tytułu
szkody
niemajątkowej.

Podstawą żądania z
art. 448 kc jest
doznana krzywda
niemajątkowa w
postaci ujemnych
przeżyć związanych
z cierpieniami
psychicznymi i
fizycznymi
pokrzywdzonego,
wynikająca z
naruszenia dóbr
osobistych
wskazanych w tym
przepisie (zob. wyr.
SN z 4.7.1969 r., I
PR 178/69, OSNCP
1970, Nr 4, poz.
71, z glosą A.
Szpunara, PiP 1970,
Nr 8–9, s. 412).
Zadośćuczynienie z
art. 448 ma
charakter
kompensacyjny, a
tym samym powinno
reprezentować
ekonomicznie
odczuwalną wartość
[zob. uchw.
SN(PSIC) z
8.12.1973 r., III CZP
37/73, OSNCP 1974,
Nr 9, poz. 145;
zob. też wyr. SN
z 22.5.1990 r., II
CR 225/90, Legalis;
wyr. SN z 8.8.2012
r., I CSK 2/12,
Legalis]. Zgodnie zaś

z art. 448 kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Na podstawie art. 46 § 2 kk zamiast obowiązku określonego w art. 46 § 1 kk sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego. Nawiązka orzekana na podstawie art. 46 § 2 kk zamiast obowiązku naprawienia szkody jest konstrukcją, która ma być wykorzystywana, gdy orzeczenie obowiązku naprawienia szkody jest znacznie utrudnione, co w szczególności oznacza wystąpienie trudności dowodowych dotyczących ustalenia wielkości szkody powodujących, że z reguły nie odpowiada jej wysokości, chociaż zaznacza się w literaturze, że powinna stanowić przybliżony jej ekwiwalent. Nawiązka ta - zgodnie ze słusznym

poglądem
judykatury - jest
zryczałtowanym
odszkodowaniem i
powinna być
orzekana wówczas,
gdy występują
trudności w
ustaleniu in concreto
wysokości szkody.
Zastępuje ona
obowiązek
naprawienia szkody,
a zatem powinna
być orzeczona tylko
wówczas, gdy
spełnione są
przesłanki
wymienione w § 1
tego przepisu (wyr.
SA w Gdańsku z
12.4.2001 r., II AKA
47/01, Prok. i Pr.
2001, Nr 11, poz.
12). Sąd odwoławczy
podkreśla, że wymóg
udowodnienia
odnosi się także
do wysokości szkody
materialnej i
niematerialnej
wynikającej z
przestępstwa, czyli
pokrzywdzony
powinien szkodę
poprzez swoją
inicjatywę
dowodową wykazać.
Oskarżyciel nie
udowodnił, aby:

- skutkiem tego
zajścia była szkoda
materialna;

- doszło do
uszkodzenia ciała
lub rozstroju
zdrowia.

Natomiast niewątpliwie następstwem zajścia było naruszenie godności J. P. (1), jego wolności, poczucia bezpieczeństwa i nietykalności cielesnej, których ekwiwalentu oskarżyciel nie sprecyzował, co skutkowało zasądzeniem na jego rzecz od oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki w kwocie 1000 złotych za doznaną krzywdę wynikającą z naruszenia wymienionych dóbr osobistych, mających zrekompensować chociażby w przybliżeniu doznaną przez niego krzywdę.

Celem reakcji karnej jest zapobieganie przestępstwom. Cel ten konkretyzuje się w postaci prewencji generalnej i prewencji indywidualnej. W ten sposób kara wpływa na kształtowanie postaw moralnych nie tylko samego sprawcy, który został odpowiednio ukarany, ale również na inne osoby, które

dzięki świadomości zagrożenia karą za określone zachowanie, będą przestrzegać porządku prawnego. Prewencja indywidualna wiąże się z odpowiednim oddziaływaniem na sprawcę przestępstwa. Sprowadza się ona do zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przestępstwa przez konkretnego sprawcę, poprzez dobranie i zastosowanie odpowiedniej reakcji karnej, co z pewnością przeloży się na przestrzeganie przez niego prawa w przyszłości.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i skazanie oskarżonego z art. 157 § 2 kk oraz art. 115 § 21 kk i wymierzenie wysokiej kary grzywny, zasądzenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego za pobicie oraz obciążenie oskarżonego kosztami procesu, albo jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania		

dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Zasadny jest wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunkach podniesionych przez skarżącego, o czym jest mowa w innych częściach uzasadnienia.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina i sprawstwo za czyn z art. 217 § 1 kk.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody te zostały wskazane szczegółowo w innej części uzasadnienia i nie wymagają powtarzania.		
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyeliminowanie z przypisanego J. M. sformułowania: „przy jednoczesnym przyjęciu, że naruszenie nietykalności cielesnej wywoływało wyzywające zachowanie pokrzywdzonego i jednocześnie pokrzywdzony odpowiedział naruszeniem		

<p>nietykalności cielesnej oskarżanego”, tj popełnienia czynu z art. 217 § 1 kk.</p> <p>Na podstawie art. 217 § 1 kk wymierzenie oskarżonemu 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych.</p> <p>Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeczenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego 1000 złotych nawiązki za doznaną krzywdę.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powody te zostały wskazane szczegółowo w innej części uzasadnienia i nie wymagają powtarzania.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
3,4,5,6		<p>Do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 634 kpk).</p> <p>Od skazanego w sprawach z oskarżenia prywatnego sąd zasądza koszty procesu poniesione przez oskarżyciela prywatnego oraz na rzecz Skarbu Państwa wydatki (art. 628 kpk).</p> <p>Uregulowanie te oznaczają, iż zasadą jest, iż w przypadku wyroku skazującego koszty procesu w sprawie ponosi oskarżony. Dlatego zasądził od oskarżonego na</p>

rzecz Skarbu
Państwa:

- 150 złotych opłaty
za obie instancje;

- 300 złotych
tytułem zwrotu
wydatków
poniesionych w
sprawie (uiszczonej
po wniesieniu aktu
oskarżenia
zryczałtowanej
opłaty za
postępowanie
prywatnoskargowe
w kwocie 300
złotych);

Opłaty stanowiące
podstawę
zasądzania od
Skarbu Państwa
kosztów zastępstwa
prawnego
udzielonego z
urzędu
oskarżycielowi
prywatnemu w
postępowaniu
odwoławczym
należało w
wysokości w
wysokości 516, 60 zł.

Ryczałt za wydatki
postępowania
prywatnoskargowego
nie obejmuje
kosztów wskazanych
a art. 618 § 1 11
kpk (nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej stronie
z urzędu przez
adwokata – art. 621
kpk), które sąd
odwoławczy zasądził
od oskarżonego w
związku z wydaniem

	wyroku skazującego (nie znalazł podstaw do zwolnienia od nich oskarżonego).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel prywatny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------